

aarer fra andre Færdselsaarer. Men denne sidste Vanskelighed vil jo netop ikke opstaa efter Forslaget.

Gruppens Forslag adskiller sig ikke væsentlig fra det af *Friis* og *Kyhl* foreslaaede Stk. 3. Gruppen er dog uenig med *Friis* og *Kyhl* i, at Hovedfærdselsaarens Forkørselsret bør indføres for kortere Strækninger. Man mener tværtimod, at der kun bør blive Tale om at indføre den for længere Vejstrækninger med gennemgaaende Trafik.

Fælles for de to Forslag er, at der kræves Afmærkning ved Skilte paa de udmundende eller krydsende Sideveje og -gader, saaledes at den fra Sidevejen kommende ikke kan være i Tvivl om, at han har Vigepligt. Det vil muligvis ogsaa være praktisk at afmærke Hovedfærdselsaarerne tydeligt som saadanne, og i det hele bør der sørges for, at Bestemmelser af denne Art paa bedste Maade bringes til Offentlighedens Kundskab.

Det er ligeledes fælles for Forslagene, at Afgørelsen er henlagt til Justitsministeren. Grunden hertil er først og fremmest, at der ofte vil blive Tale om Foranstaltninger ved Veje, der fører gennem flere Politikredse eller flere Amter. Men det er tillige ønskeligt, at eventuelle Bestemmelser gennemføres ensartet over hele Landet. Det er en Selvfølge, at Justitsministeren, forinden saadanne Bestemmelser træffes, vil indhente Erklæringer fra de stedlige Myndigheder og de førende Færdselsorganisationer. For saa vidt angaar Hovedveje, hvor Færdslen til Tider er meget tæt, maa der ved Overvejelsen af, om en saadan Bestemmelse bør træffes, ogsaa tages Hensyn til, at Færdslen fra Sidevejene ikke blokeres.

Kunstig Belysning af Skiltene om Natten vil i Almindelighed næppe være nødvendig. Det er en Selvfølge, at Justitsministeriet ikke ved at træffe en saadan Bestemmelse kan paalægge de kommunale Myndigheder Udgifter til Tavler. Det anses uforment at give Regler om, at de kommunale Raad, under hvilke vedkommende Sideveje hører, skal give Samtykke til Opstillingen af de Tavler, som skal anbringes paa disse Veje.

Stk. 3 (4) er en ny Regel i Færdselsloven, men tilsvarende Bestemmelse findes i en Række Købstadpolitivedtægter og i Københavns Politivedtægt. Udvalget har fundet det rigtigt, at denne Bestemmelse gøres gældende for hele Landet. Det er sat som Betingelse, at de paagældende Køretøjer under Kørslen skal tilkendegive sig ved Anvendelse af et særligt af Justitsministeriet fastsat Signal. Dette Signal er for Tiden navnlig 2-tonede Horn, men man mener ikke, at Signalet bør fastsættes ved selve Loven, da bedre Signaler kan fremkomme. Brandvæsnets og Politiets Udryknings- og Ambulancevogne skal uden videre kunne anvende dette Signal, men andre Syge-, Ambulance- og Redningsvogne maa have Justitsministeriets Tilladelse til Anvendelse af det. Denne Gruppe Vogne er nemlig af meget forskellig Art. En Del af dem er private og benyttes kun lejlighedsvis til Sygekørsel, og de er ikke altid egnede til denne Kørsel. Det offentlige bør derfor have et vist Indseende med, hvilke Vogne der benytter Signalet. Naar det foreslaas, at ikke Politiet, men Justitsministeriet skal give disse Tilladelser, saaledes som det i et enkelt Tilfælde er sket ved Ministeriets Cirkulære Nr. 125 af 28. August 1929, er det, fordi det anses ønskeligt, at Tilladelserne begrænses til det absolut nødvendige, hvorved tillige bemærkes, at Tilladelse til at overskride de ellers tilladte Kørehastigheder og til at køre paa forbudte Veje kun kan gives af Justitsministeriet. Ministeriet kan om fornødent betinge disse Tilladelser af, at Køretøjerne underkastes et særligt Tilsyn, og at Førerne eventuelt aflægger en særlig Førerprøve.

Bestemmelsen giver iøvrigt ikke blot Forkørselsret, men paalægger tillige andre vejfarende at give de paagældende Køretøjer fri Bane. Der skal altsaa f. Eks. straks viges ud til Siden, naar det særlige Signal høres.